

Arrest

nr. 199 325 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van gemengde Servische en Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2002 vroegen verzoekers, van gemengde Servische en Kosovaarse nationaliteit, een Schengenvisum aan via de bevoegde Belgische diplomatieke post. De toekenning van het visum werd geweigerd op 7 juni 2002.

Op 19 februari 2010 dienden verzoekers een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 3 juni 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) hen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire bescherming. Tegen die beslissing dienden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 6 augustus 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) in functie van een medische problematiek van verzoekster.

Bij arresten van 28 september 2010 met nrs. 48 674 en 48 673 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 23 augustus 2011 verleende de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de aanvraag van 6 augustus 2010. Hierin stelde de arts-adviseur: *“vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat post-traumatische stressstoornis en depressie, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Servië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”*

Op 30 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 6 augustus 2010 ongegrond. In deze beslissing ging de gemachtigde ook in op de toegankelijkheid van de behandeling.

Op 6 september 2011 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies} – asielzoeker).

Op 4 november 2011 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 3 februari 2012 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 4 november 2011 onontvankelijk nu volgens de arts-adviseur de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Op 20 februari 2012 dienden verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in functie van verzoeker.

Op 2 maart 2012 verklaarde de gemachtigde de humanitaire regularisatieaanvraag van 3 augustus 2011 onontvankelijk.

Op 11 april 2012 dienden verzoekers een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in functie van verzoekers moeder, mevrouw T. H.

Op 1 augustus 2012 dienden verzoekers een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in functie van verzoeker.

Op 4 juni 2012 verklaarde de gemachtigde zowel de derde aanvraag tot medische regularisatie van 20 februari 2012 als de vierde aanvraag tot medische regularisatie van 11 april 2012 onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Op 19 oktober 2012 verklaarde de gemachtigde de vijfde aanvraag tot medische regularisatie van 1 augustus 2012 onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 13 november 2012 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze bevelen om het grondgebied te verlaten stelden verzoekers eveneens een beroep in bij de Raad.

Op 30 november 2012 trok de gemachtigde de beslissing van 19 oktober 2012 en de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 november 2012 in.

Bij arrest nr. 95 010 van 14 januari 2013 verklaarde de Raad het beroep gericht tegen de laatst genoemde beslissingen doelloos.

Op 7 januari 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de aanvraag tot medische regularisatie van 1 augustus 2012.

Op 9 januari 2013 verklaarde de gemachtigde de vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 augustus 2012, opnieuw onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 127 251 van 22 juli 2014 vernietigde de Raad de beslissing van 9 januari 2013. De Raad oordeelde dat de vaststelling dat geen sprake is van een directe levensbedreiging niet volstaat in het kader van de vereisten van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Op 17 januari 2013 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest nr. 127 251 van 22 juli 2014 verwierp de Raad het beroep gericht tegen de bevelen van 17 januari 2013.

Op 13 augustus 2014 evalueerde de ambtenaar-geneesheer opnieuw de medische problematiek zoals ingeroepen in de vijfde aanvraag van 1 augustus 2012.

Op 22 augustus 2014 verklaarde de gemachtigde de vijfde aanvraag opnieuw onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van Vreemdelingenwet. Zij stelden hiertegen een beroep in bij de Raad.

Op 22 augustus 2014 kregen verzoekers opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest met nummer 138 563 van 16 februari 2015 vernietigde de Raad opnieuw de beslissing waarbij de vijfde medische regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard werd, daar uit het medisch advies en de bestreden beslissing niet bleek dat afzonderlijk onderzocht werd of de ziekte een reëel risico inhield op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst.

Op 23 februari 2015 gaf de arts-adviseur een nieuw medisch advies inzake de vijfde medische regularisatieaanvraag over de medische problematiek van verzoeker.

Op 24 februari 2015 verklaarde de gemachtigde de vijfde medische regularisatieaanvraag opnieuw onontvankelijk, op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van Vreemdelingenwet.

Op 24 februari 2015 kregen verzoekers het bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest nr. 163 220 van 29 februari 2016 verwierp de Raad het ingestelde beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 februari 2015 over de medische problematiek van verzoeker.

Verzoekers dienden op 22 april 2016 een zesde medische regularisatieaanvraag in, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit maal opnieuw in functie van de medische problematiek van verzoekster.

Op 19 september 2016 verklaarde de gemachtigde verzoekers' zesde medische regularisatieaanvraag onontvankelijk, op grond van artikel 9ter, § 3-5° van de Vreemdelingenwet. Op 19 september 2016 nam de gemachtigde eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 182 085 van 9 februari 2017 vernietigde de Raad de beslissingen van 19 september 2016.

Op 22 mei 2017 bracht de arts-adviseur een nieuw medisch advies uit, dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door Mevr. T. N. in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.04.2016.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 19/04/2016 van Dr. O. K. (psychiater) dat ter staving van de aanvraag wordt voorgelegd, weerhoud ik dat het gaat om een 38-jarige vrouw die medicamenteus behandeld wordt met een antidepressivum (escitalopram (Sipralaxa)) en een slaapmiddel (lormetazepam (Lormetazepam)).

Het voorgelegde medisch getuigschrift spreekt van "psychiatrisch residentiële behandelingen", zonder dat hiervan verslagen voorgelegd worden over waar en wanneer deze opnames plaatsvonden, om welke diagnose of klacht de opnames plaatsvonden, hoe lang deze opnames duurden en wat het beleid en resultaat hiervan was.

Het voorgelegde medisch getuigschrift vermeldt geen diagnose. Het spreekt enkel van subjectieve symptomen (hoofdpijn, insomnia (slapeloosheid), anorexie (geen eetlust)) zonder dat die verder wetenschappelijk of medisch onderzocht en gestaafd worden in het kader van een (uitsluitings)diagnose. Er is geen verslag van een neurologisch onderzoek met medische beeldvorming van de hersenen en een EEG om een eventuele organische oorzaak van hoofdpijn of psychotische kenmerken, dv ten gevolge van een hersentumor, uit te sluiten. Er is geen verslag van een slaaponderzoek om de oorzaak en ernst van de slapeloosheid vast te stellen, dus is er eigenlijk geen wetenschappelijk onderbouwde indicatie om een slaapmiddel voor te schrijven. Nergens wordt een evolutie in gewichtsafname gedocumenteerd, noch een bloedonderzoek vermeld om ondervoeding ten gevolge van en de ernst van anorexie te staven, noch andere onderzoeken om een organische oorzaak, zoals een tumor, uit te sluiten. en eventuele tekorten in vitaminen en mineralen te supplementeren.

De attesterende arts spreekt van psychotische kenmerken, zonder die te benoemen en spreekt van een risico voor ernstige psychose en dat "psychiatrische behandeling noodzakelijk en continu" moet zijn, zonder dat er een (gedwongen) opname ter observatie en behandeling op een psychiatrische afdeling plaatsvond noch voorgesteld wordt.

De attesterende arts spreekt van een ernstige posttraumatische stressstoornis, zonder deze medisch wetenschappelijk te staven volgens de gangbare normen van de DSM-V (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders: [https://nl.wikipedia.org/wiki/Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders](https://nl.wikipedia.org/wiki/Diagnostic_and_Statistical_Manual_of_Mental_Disorders) <https://www.dsm-5.nl/>)"

Op 13 juni 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 22 april 2016 opnieuw onontvankelijk. Dit maal op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Dit is thans de eerste beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.04.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

T., N. R.R. Nr: [...] Geboren te O. op [...]1979 Nationaliteit: Servië

+ Echtgenoot: T., M. R.R. Nr: [...] Geboren te V. op [...]1978 Nationaliteit: Kosovo

+ Kinderen: T., F. R.R. Nr: [...] Geboren te M. op [...]2007

T., S. R.R. Nr: [...] Geboren te M. op [...]2008

T., T. R.R. Nr: [...] Geboren te Sint-Niklaas op [...]2011

Allen hebben de Servische nationaliteit Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen

door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.05.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken."

Op 13 juni 2017 gaf de gemachtigde verzoekster en de kinderen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De mevrouw, Naam + voornaam: T., N. Geboortedatum: [...]1979 Geboorteplaats: O. Nationaliteit: Servië

+ Kinderen: T., F. R.R. Nr: [...] T., S. R.R. Nr: [...] T., T. R.R. Nr: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving. REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: uit het paspoort van betrokkene blijkt dat zij op 09.02.2010 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden. Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 09.07.2015 en betekend op 27.07.2015."

Op 13 juni 2017 gaf de gemachtigde eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

Deze derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"De heer, Naam + voornaam: T., M. Geboortedatum: [...]1978 Geboorteplaats: V.

Nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, , verblijft hij zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 09.07.2015 en betekend op 27.07.2015."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ze lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, staat geenszins ‘kennelijk’ vast dat verzoekster niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. Integendeel, uit het medisch getuigschrift van Dr. K. dd. 19.04.2016 blijkt dat er

sprake is van een ernstige posttraumatische stressstoornis. Er is sprake van hoofdpijnen, insomnia, anorexie, suïcidaliteit én psychotische kenmerken met risico voor ernstige psychose stemmingsstoornis.

Volgens de ambtenaar-geneesheer vermeldt het medisch getuigschrift geen diagnose en zou er enkel sprake zijn van subjectieve symptomen die niet wetenschappelijk of medisch onderzocht werden (sic). De ambtenaar-geneesheer vervolgt dat er geen neurologisch onderzoek voorligt, noch een EEG, en er evenmin een verslag van een slaaponderzoek, noch een bloedonderzoek werd vermeld.

Op grond hiervan is zij van oordeel dat er enkel kan worden besloten dat er kennelijk geen sprake zou zijn van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, noch van een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit.

Gelet op de vaststellingen van de behandelende psychiater, kan zulks evenwel weinig ernstig worden voorgehouden. Uit het standaard medisch attest van 19.04.2016 dat bij de aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen was gevoegd, blijkt dat stopzetten van behandeling de psychische en fysieke integriteit in het gedrang zal brengen. In casu ontkent de ambtenaar-geneesheer louter de diagnose van de behandelende arts door op te sommen dat bepaalde onderzoeken volgens haar ontbreken. Meer nog zij stelt zelfs dat er geen diagnose van de behandelend arts zou zijn. Nochtans kan de diagnose onder punt B duidelijk worden afgeleid en werd ook de ernst van de aandoening door de behandelende psychiater onderstreept. Daarenboven kan ook niet worden ontkend dat verzoekster ook een medicamenteuze behandeling krijgt.

Indien de ambtenaar-geneesheer daarenboven van oordeel is dat hij op basis van het standaard medisch attest niet in de mogelijkheid is om een behoorlijk advies te formuleren, kon hij uiteraard aan (de raadsman van) verzoekster vragen om bijkomende specialistische verslagen voor te leggen en/of verzoekster persoonlijk onderzoeken, zoals ook blijkt uit artikel 9ter Vw.

Louter voorhouden dat de symptomatologie en behandeling niet te objectiveren en te evalueren zou zijn op basis van het voorgelegde standaard medisch attest, volstaat niet om te voldoen aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 9ter van de wet stelt dienaangaande immers: 'De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.', hetgeen de arts-ambtenaar in casu klaarblijkelijk niet heeft gedaan.

De memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 35-36) stelt aangaande het bijkomend onderzoek overigens het volgende:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaargeneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene- bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase- zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen

aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.”

Zoals in de Memorie van Toelichting wordt uiteengezet, is het gepast dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomend onderzoek uitvoert, wanneer uit de medische attesten blijkt dat de situatie ernstig is, doch de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat de medische situatie niet duidelijk te beoordelen is.

In casu blijkt uit de door verzoekster overgemaakte standaard medisch getuigschrift dat de aandoeningen van verzoekster door de psychiater als ernstig worden beschouwd.

Gelet op het gestelde in de voorbereidende werken komt het dan ook kennelijk onredelijk voor dat geen bijkomend onderzoek, minstens bijkomende informatie/medische onderzoeken werd opgevraagd aan verzoeker, nu zij in haar advies laat uitschijnen dat zij deze situatie niet duidelijk weet te beoordelen. Het gevoerde onderzoek is duidelijk niet afdoende (schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter Vw.).

Van belang is om steeds in concreto na te gaan of de medische behandeling noodzakelijk is voor het meer dragelijk maken van de medische aandoeningen en inhoudelijk na te gaan of de fysieke integriteit bij afwezigheid van adequate behandeling in het land van herkomst al dan niet in gevaar is. Gelet op de vaststellingen van de behandelende psychiater moet in casu worden aangenomen dat de medische behandeling noodzakelijk is (naast medicatie, ondergaat verzoekster immers ook nog steeds psychiatrische therapie en is er bij afwezigheid van behandeling een reëel risico voor de fysieke/psychische integriteit).

Het moet worden aangenomen dat de behandelende psychiater, gelet op het intensieve contact met verzoekster, tevens beter geplaatst is om de mogelijke verwikkelingen in te schatten. Deze psychiater heeft bovendien specifieke medicatie voorgeschreven waarmee door de ambtenaar-geneesheer geen afdoende rekening werd gehouden. Uit niks blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat deze medicatie niet noodzakelijk zou zijn ter behandeling van de psychische aandoeningen.

Het kan dan ook moeilijk worden betwist dat de huidige therapie absoluut noodzakelijk is voor het meer dragelijk maken van de aandoening van verzoeker en dus een wezenlijke invloed zal hebben op zijn fysieke/psychische integriteit, minstens een reëel risico is op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Waarom anders zou verzoekster van haar psychiater medicijnen moeten innemen? Deze zijn absoluut noodzakelijk om de geestesstoornis van verzoekster te behandelen.

Door het tegendeel af te leiden uit de afwezigheid van niet voorgeschreven onderzoeken, heeft verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, minstens het zorgvuldigheidbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden. Immers, verzoekster is wettelijke gezien enkel verplicht om een standaard medisch getuigschrift voor te leggen.

Aangezien het nut van de medische behandeling en de voorgeschreven medicatie op de fysieke integriteit van verzoekster niet in twijfel kan worden getrokken, had er sowieso een onderzoek moeten worden gevoerd of er al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer had derhalve de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, moeten beoordelen.

In het advies dd. 22.05.2017 van de ambtenaar-geneesheer die naar aanleiding van de aanvraag om verblijfsmachtiging werd aangeduid door de gemachtigde van de Staatssecretaris, aangaande de medische aandoeningen van verzoekster, blijkt evenwel dat een dergelijke toegankelijkheidsonderzoek niet is gebeurd.

Door geen beoordeling te geven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot (kwalitatieve) behandeling in het land van herkomst, schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, nu in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging werd opgeworpen dat zij geen afdoende medische opvolging in haar land van herkomst kan genieten. Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen. Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats.”

Verzoekers voeren in hun eerste middel onder meer de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending opwerpen.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

Verzoekers menen dat geenszins kennelijk vast zou staan dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Ze wijzen op het standaard medisch getuigschrift van psychiater K. van 19 april 2016 die heeft gesteld dat er sprake is van een ernstige

posttraumatische stressstoornis. Er is sprake van hoofdpijnen, insomnia, anorexia, suïcidaliteit en psychotische kenmerken met risico voor ernstige psychose. Verzoekers vinden de vaststelling van de arts-adviseur weinig ernstig waar zij stelt dat het standaard medisch getuigschrift geen diagnose zou bevatten en er enkel sprake zou zijn van subjectieve symptomen. Ze stellen dat de diagnose eenvoudig kan gelezen worden onder B/ Diagnose. Ze vervolgen dat het advies neerkomt op een ontkenning van de diagnose door op te sommen dat bepaalde onderzoeken zoals een neurologisch onderzoek, een EEG, een slaaponderzoek en een bloedonderzoek volgens haar ontbreken. Ze wijzen er verder op dat indien de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat hij op basis van het standaard medisch attest niet in de mogelijkheid is om een behoorlijk advies te formuleren, hij aan verzoekster kon vragen bijkomende specialistische verslagen voor te leggen en/of verzoekster persoonlijk onderzoeken. Ze menen dat het louter voorhouden dat de symptomatologie en behandeling niet te objectiveren en te evalueren zou zijn op basis van het voorgelegde standaard medisch advies, niet volstaat om te voldoen aan de zorgvuldigheidsplicht. Ze waren immers wettelijk enkel verplicht om een standaard medisch getuigschrift voor te leggen.

Verzoekers wijzen op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarin staat dat de geneesheer indien hij het nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken of een bijkomend advies van deskundigen kan inwinnen. Verzoekers citeren hierbij uit de memorie van toelichting (*Parl.St. Kamer, Doc 51, nr. 2478/001*) waarin de wetgever heeft aangegeven wanneer hij een bijkomend onderzoek door de ambtenaar-geneesheer passend acht. Hierin staat: *“De ambtenaargeneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene- bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase- zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden). In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.”* Hieruit blijkt volgens verzoekers dat het gepast is dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomend onderzoek uitvoert, wanneer de situatie ernstig is, maar de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat de medische situatie niet duidelijk te beoordelen is. Ze stellen dat het *in casu* dan ook kennelijk onredelijk voorkomt dat geen bijkomend onderzoek of geen bijkomende informatie/medische onderzoeken werden opgevraagd, nu de arts-adviseur laat uitschijnen dat ze de situatie niet duidelijk weet te beoordelen.

De Raad stelt inderdaad vast dat de behandelende psychiater in het standaard medisch getuigschrift van 19 april 2016 onder diagnose heeft vermeld “ernstige posttraumatische stressstoornis”, naast de opsomming van hoofdpijn, insomnia, anorexie, suïcidaliteit, psychotische kenmerken met risico voor ernstige psychose. De Raad volgt verzoekers dan ook dat het onzorgvuldig is te stellen dat er “geen diagnose” zou vermeld zijn. Bovendien en ten overvloede blijkt dat verzoekers op 6 augustus 2010 eveneens een aanvraag indienden omwille van het ziektebeeld van verzoekster en dat de arts-adviseur in zijn advies van 23 augustus 2011 stelde *“analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene, [...], lijdt aan posttraumatische stress stoornis en depressie waarvoor ze behandeld wordt met psychofarmaca. Verdere behandeling is nog lange tijd nodig. Deze psychiatrische problematiek kan als ernstig beschouwd worden.”* Toen lagen enkele attesten voor van huisarts P.B. die eveneens stelde dat verzoekster lijdt aan posttraumatische stress en depressie. Geenszins heeft de arts-adviseur toen gesteld dat er “geen diagnose” zou zijn. Nu ligt een standaard medisch getuigschrift voor van een psychiater die eveneens melding maakt van ernstige posttraumatische stressstoornis en zou dit niet langer een diagnose zijn.

Vervolgens blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer inderdaad dat zij de posttraumatische stressstoornis (hierna verkort PTSS) en vermelde symptomen of aandoeningen zoals geattesteerd door de psychiater in twijfel trekt wegens een gebrek aan tal van bijkomende specialistische verslagen, die zij lijkt nodig te achten. Voor de vaststelling van PTSS wenst zij een wetenschappelijk onderzoek volgens de normen van de DSM-V. Om de hoofdpijn en psychotische kenmerken te staven, acht zij een “neurologisch onderzoek met medische beeldvorming van de hersenen en een EEG” nodig om bijvoorbeeld een hersentumor uit te sluiten. Voor het vaststellen van de insomnia acht zij een verslag van een slaaponderzoek nodig om de ernst ervan te kunnen vaststellen. Ook de anorexia trekt de arts-adviseur in twijfel omdat de gewichtsafname niet gedocumenteerd is, er geen bloedonderzoek is

vermeld en wederom geen andere onderzoeken voorliggen om een eventueel vitaminetekort op te sporen of opnieuw zelfs een tumor uit te sluiten.

Ook al kan verweerder in de nota gevolgd worden dat het aan verzoekers toekomt op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om alle nuttige en recente inlichtingen over te maken aangaande haar ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling, toch ontslaat dit de arts-adviseur er niet van op zorgvuldige wijze haar advies voor te bereiden. Verzoekers wijzen er terecht op dat zij een standaard medisch getuigschrift hebben voorgelegd van een psychiater conform artikel 9ter, § 1. De Raad is van oordeel dat verzoekers in geen geval konden voorzien dat de arts-adviseur dergelijke vergaande onderzoeken zou vereisen.

Ten overvloede blijkt dit des te meer nu de arts-adviseur bij verzoeksters vorige aanvraag op grond van het posttraumatisch stresssyndroom, toen was evenwel nog geen sprake van anorexia, in het advies van 23 augustus 2011 op grond van de attesten van huisarts P.B. de ernst van het posttraumatisch stresssyndroom had aangenomen. Het advies stelde uitdrukkelijk *“de psychiatrische problematiek kan als ernstig beschouwd worden. De vraag stelt zich dan ook in hoeverre behandeling mogelijk is in Servië, land van herkomst.”* De arts-adviseur was overgegaan tot onderzoek van de beschikbaarheid en de gemachtigde had de toegankelijkheid in de beslissing van 30 augustus 2011 besproken. Thans komt de arts-adviseur tot een volledig tegenstrijdig standpunt op grond van een attest van een psychiater die verzoekster reeds jaren behandelt en eveneens gewag maakt van een posttraumatisch stresssyndroom met anorexia.

In deze hebben verzoekers terecht gewezen op de taak van de arts-adviseur om op zorgvuldige wijze te werk te gaan vooraleer vast te stellen dat er kennelijk geen ziekte aan de orde is zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder werpt in de nota terecht op dat het onderzoeken van verzoekster of het inwinnen van het advies van een deskundige geen verplichting is maar hij erkent wel dat de arts-adviseur over voldoende informatie moet beschikken om zich over de medische situatie uit te spreken. Thans geeft de arts-adviseur op zeer gedetailleerde wijze aan welke bijkomende verslagen zij eigenlijk allemaal lijkt nodig te hebben alvorens op zorgvuldige wijze het standaard medisch getuigschrift van de psychiater te kunnen beoordelen, minstens om de diagnose en ernst van de posttraumatische stressstoornis al dan niet te kunnen onderschrijven.

Verzoekers wijzen daarbij geheel terecht op de wil van de wetgever in de voorbereidende werken, waarin deze heeft geïllustreerd in welke omstandigheden een bijkomend onderzoek of het inwinnen van deskundigenadvies wel aangewezen is. Hieruit blijkt dat bij een evident zeer ernstige ziekte, bv. kanker in terminale fase of bij een evident geen ernstige aandoening bv. twee dagen het bed moeten houden, geen onderzoek aangewezen is. De wetgever acht daarentegen in het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene bv. gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, onderzoek van betrokkene wel degelijk aangewezen.

In casu kan bezwaarlijk gesteld worden dat de arts-adviseur in haar motieven duidelijk van oordeel is dat de aandoening actueel niet ernstig zou kunnen zijn. Integendeel, de Raad mag er in geen geval aan voorbijgaan dat de arts-adviseur zelfs uitdrukkelijk de eventuele mogelijkheid van een hersentumor oppert aan de basis van de hoofdpijn en de mogelijkheid van een andere tumor die aan de basis zou kunnen liggen van de anorexia. Zoals verzoekers terecht aanstippen, heeft de arts-adviseur het ondanks dit standpunt toch nagelaten verzoekster aan te manen naast het specialistisch standaard medisch getuigschrift van de psychiater nog bijkomende specialistische verslagen of een bloedonderzoek voor te leggen. In dit specifieke geval, waarin de arts-adviseur zelfs de mogelijkheid van tumoren uitdrukkelijk oppert, kan dit geenszins als een zorgvuldige voorbereiding van het advies worden aangenomen waarin wordt geconcludeerd dat de ziekte “kennelijk” niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De vastgestelde onzorgvuldigheid waarmee het advies van de ambtenaar-geneesheer is behept, heeft als gevolg dat ook de eerste bestreden beslissing die uitdrukkelijk op dit advies steunt, eveneens met die onzorgvuldigheid is behept.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Wederom geheel ten overvloede blijkt nog dat het advies van de arts-adviseur tegenstrijdig is. De arts-adviseur wijst op het standpunt van de behandelende psychiater dat psychiatrische behandeling

noodzakelijk en continu moet zijn, maar merkt op dat een opname ter observatie en behandeling op een psychiatrische afdeling niet plaatsvond noch voorgesteld werd. Dit terwijl in de aanhef van het advies de arts-adviseur erkent dat het standaard medisch getuigschrift van de psychiater spreekt in A/ "medische voorgeschiedenis" van "psychiatrisch residentiële behandelingen". Het feit dat de psychiater geen bijkomende verslagen hiervan heeft gevoegd over het waar, wanneer en de duur van de opnames, kan niet op redelijke wijze worden geïnterpreteerd als zouden er nooit psychiatrisch residentiële behandelingen geweest zijn.

In een tweede middel gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Ze lichten hun middel toe als volgt:

"doordat verwerende partij bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met de ontoereikende behandelingsmogelijkheid in het land van herkomst, alsook met het feit dat gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de behandelende arts geen optie is wegens de noodzaak tot ononderbroken zorg met risico voor verlies van fysische en psychische integriteit.

Bij het nemen van de bevelen werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoekster en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoekster en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens de bevelen uit te vaardigen een onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'

Daarnaast blijkt uit het standaard medisch attest van de behandelende psychiater K. dat een terugkeer naar het land van herkomst (en derhalve een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten) geen optie is wegens de noodzaak tot ononderbroken zorg en er aldus sprake is van een risico voor verlies van fysische en psychische integriteit.

Aldus moet worden aangenomen dat het voor verzoekster (en haar gezin) onmogelijk is om terug te keren.

De bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 13.06.2017 vormen dan ook een schending van artikel 3 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 13.06.2017 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, is dan ook op zijn plaats."

De Raad stelt op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op

grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aldus hebben de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven aan verzoekers. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers kunnen dus gevolgd worden waar zij menen dat de bestreden bevelen *accessoria* zijn van de eerste bestreden beslissing.

Bijgevolg moeten de bevelen om het grondgebied te verlaten als volgbeslissingen eveneens worden vernietigd.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES